

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **M., N.**, zastúpeného advokátom JUDr. M., H., proti žalovanej: **Mgr. E., Š.**, zastúpenej advokátom JUDr. I., K., o **zaplatenie 12.155,61 eur**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 5 C 91/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 08. februára 2011, č. k. 21 Cob 88/2010-263, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 08. februára 2011, č. k. 21 Cob 88/2010-263 a rozsudok Okresného súdu Galanta zo 16. novembra 2009, č. k. 5 C 91/2008-220 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Okresnému súde Galanta na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 16. 11. 2009, č. k. 5 C 91/2008-220 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanej ako v konaní úspešnej účastníčke podľa § 142 ods. 1 O. s. p. priznal právo na náhradu trov konania vo výške 3 072,34 eur.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal voči žalovanej zaplata 12 155,61 eur (366 200,- Sk) ako náhrady škody, ktorú mu v rokoch 1998 až 2002 spôsobila v súvislosti s porušením zmluvnej povinnosti evidovať poplatky za hrobové miesta a tieto mu odvádzať. Poukazoval na to, že so žalovanou na roky 1998 až 2002 uzavrel mandátne zmluvy na vykonávanie pohrebných a cintorínskych služieb, ktorými sa žalovaná zaviazala vykonávať správu poplatkov za hrobové miesta, žalobcovi poskytovať údaje o hrobových miestach a vyberané poplatky odvádzať na jeho účet, pričom žalobca na základe kontroly hlavnej kontrolórky mesta v roku 2007 zistil, že žalovaná viedla dvojité evidencie poplatkov a za uvádzané obdobie mu odviedla na poplatkoch o 12 155,61 eur menej ako od občanov vybrala.

Súd prvého stupňa mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že medzi účastníkmi boli uzavreté mandátne zmluvy na roky 1998, 1999, 2000, 2001 a 2002, ktorými bola žalovaná poverená vykonávať pohrebné a cintorínske služby, ako aj údržbu a správu cintorína v S. a v H., pričom mala zabezpečovať aj správu poplatkov za hrobové miesta v mene mandanta a poukazovať ich na účet mandanta v dvoch splátkach - k 30. 6. a k 15. 12. V súvislosti s otázkou platnosti zmlúv z hľadiska prenesenia výkonu správy na žalovanú súd konštatoval, že žalobca podľa § 17 ods. 1 zák. č. 46/1985 Zb. bol oprávnený zveriť správu pohrebiska žalovanej, predmetom živnostenského oprávnenia ktorej bolo aj prevádzkovanie cintorínov a pohrebná služba, teda aj činnosti, ktoré sú predmetom mandátnych zmlúv. Za nepreukázané pritom považoval tvrdenie žalovanej o tom, že medzi účastníkmi boli uzavreté mandátne zmluvy, ktoré by sa obsahovo líšili od zmlúv predložených v konaní žalobcom.

Súd sa stotožnil s námietkou žalovanej týkajúcou sa nedostatkom aktívnej legitímácie žalobcu, keď dospel k záveru, že žalobca nemal právo poplatky za hrobové miesta vyberať, nakoľko zákon č. 544/1990 Zb. o miestnych poplatkoch a zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení stanovujú, ktoré poplatky mohol žalobca vyberať a aké sú jeho vlastné príjmy, pričom poplatky za hrobové miesta v týchto predpisoch nie sú uvedené. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že išlo o nájom za hrobové miesto, ktoré bolo prepožičané, súd konštatoval, že v prípade pojmu prepožičanie ide o označenie bezodplatného právneho úkonu, a preto ak bol žalobca povinný prepožičať hrobové miesto, mal tak urobiť bezodplatne. Súd preto dospel k záveru, že žalobca poplatky za prenájom hrobov nebol oprávnený vyberať, nie je preto aktívne legitimovaný na vymáhanie škody od žalovanej a mandátne zmluvy sú v časti týkajúcej sa správy poplatkov za hrobové miesta neplatné, nakoľko žalobca nemohol na iného delegovať viac práv, ako on sám mal. Za takejto situácie súd považoval za nerelevantné zaoberať sa námietkou premlčania, napriek tomu však uviedol, že vzhľadom na obchodnoprávny charakter vzťahu účastníkov a 10-ročnú premlčaciu dobu (zrejme podľa § 398 Obch. zák.), by nárok žalobcu v prípade jeho existencie nebol premlčaný.

Na základe žalobcom podaného odvolania Krajský súd v Trnave rozsudkom z 08. februára 2011, č. k. 21 Cob 88/2010-263 Bratislave rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a zároveň vyslovil, že dovolanie proti tomuto rozsudku je prípustné.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že všeobecne záväzné nariadenie Mesta S. č. 8/95 občanom neukladá žiadne povinnosti súvisiace s predmetom sporu a poplatky za hrobové miesta nezriaďuje, ale iba stanovuje ich výšku, preto jeho posudzovanie z hľadiska existencie alebo neexistencie práva žalobcu na výber týchto poplatkov, ktoré zveril do správy žalovanej, ani nebolo dôvodné.

Odvolačí súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, podľa ktorého právna úprava miestnych poplatkov platná v období rokov 1998 až 2002 žalobcovi nárok na poplatok za hrobové miesta nepriznávala. Pokiaľ podľa žalobcu tento poplatok je jedným z poplatkov za užívanie verejného priestranstva, ktoré sú v § 2 ods. 1 zák. č. 544/1990 Zb. uvedené iba príkladmo, nemožno opomenúť, že ani výpočet verejných priestranstiev pre účely zákona v jeho ustanovení § 2 ods. 3 nezahŕňa pohrebiská, ktorými podľa § 17 ods. 1 vyhl. č. 46/1985 Zb. sú cintoríny, kolumbáriá, urnové háje a rozptylové lúky. Užívanie hrobového miesta pritom nemožno považovať za podobné (ako to predpokladá § 2 ods. 1 zák. č. 544/1990 Zb. pri nevyimenovaných spôsoboch užívania) užívaniu umiestnením zariadenia na poskytovanie služieb, zariadenia stavebného, predajného, zariadenia cirkusu, lunaparku, umiestneniu skládky, či parkovaniu vozidla. Nárok na poplatok za hrobové miesto aj v tejto súvislosti nemožno vyvodzovať ani z ustanovení vyhl. č. 46/1985 Zb. ukladajúcich správe pohrebiska iba povinnosť prepožičať miesto na hrob, bez úpravy práva na odplatu, resp. platobnej povinnosti občanov.

Žalobca nemohol na žalovanú previesť právo výberu poplatkov za hrobové miesta, ktoré sám nemal a preto ani prípadné neodvedenie vybratých poplatkov nemožno považovať za škodu spôsobenú žalobcovi, stotožnil, rovnako ako s jeho odôvodnením a odvolaním napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 a ods. 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na skutočnosť, že v tomto konaní úspešná žalovaná návrh na ich priznanie v zmysle § 151 ods. 1 O. s. p. nepodala (písomné stanovisko žalovanej k odvolaniu s návrhom na priznanie náhrady trov odvolacieho konania bolo odvolaciemu súdu doručené 10. 02. 2011, t. j. po vyhlásení rozhodnutia vo veci).

Vzhľadom na nejednoznačnosť právnej úpravy týkajúcej sa miestnych poplatkov v období rokov 1998 až 2002 a neskoršie právne predpisy upravujúce právo na užívanie hrobového miesta ako právo odplatné (zák. č. 470/2005 Z. z.), odvolací súd s prihliadnutím na všeobecný dopad tejto otázky na prípady podobnej povahy podľa § 238 ods. 3 O. s. p. vyslovil, že dovolanie proti jeho rozhodnutiu je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť, tak, že sa jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovie a zároveň žiadal priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Z odôvodnenia dovolania vyplýva, že žalobca ho podal z dôvodov uvedených v § 240 ods. 2 písm. c/ O. s. p. t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa názoru dovolateľa právny záver prvostupňového i odvolacieho súdu vychádza z nesprávnej právnej kvalifikácie poplatkov za hrobové miesta. Podľa týchto súdov totiž vyberané poplatky za hrobové miesta nemôžu byť posudzované ani ako miestne poplatky podľa zákona SNR č. 544/1990 Z. z. o miestnych poplatkoch vo vtedy platnom znení a ani ako odplata za prenájom hrobového miesta. Spornou otázkou teda zostáva, či možno poplatky za hrobové miesta považovať buď za miestny poplatok alebo odplatu za prenájom hrobového miesta. Podľa súdu nemožno poplatky za hrobové miesta vyberať z dôvodu, že ich nemožno považovať za žiaden z miestnych poplatkov tak, ako ich pozná vtedy platné ustanovenie § 1 zákona č. 544/1990 Zb. o miestnych poplatkoch (ďalej len „ZMP“). S týmto záverom súdu sa dovolateľ nestotožnil. Poplatok za hrobové miesta možno považovať za poplatok za užívanie verejného priestranstva v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 ZMP. Nakoľko je možné cintorín považovať za verejné priestranstvo tak, ako je definované v ustanovení § 2 ods. 3 ZMP, poplatky za hrobové miesta treba posudzovať ako poplatky za užívanie verejného priestranstva podľa ustanovenia § 2 ods. 1 ZMP, ktoré uvádza druhy miestnych poplatkov za užívanie verejného priestranstva len príkladmo (demonštratívne) a nie taxatívne. S týmto názorom korešponduje aj ustanovenie § 18 ods. 1 vyhlášky MZ SSR č. 46/1985 o postupe pri úmrtí a o pohrebníctve (ďalej len „VPÚP“), podľa ktorého prepožičaním miesta na hrob

vzniká právo na užívanie miesta na hrob (t.j. časti verejného priestranstva) tomu, komu bolo prvýkrát prepožičané a prechádza na osoby jemu blízke.

V prípade, ak by dovolací súd nepovažoval poplatky za hrobové miesta za miestne poplatky podľa ZMP, tieto poplatky treba jednoznačne považovať za odplatu za prenájom - užívanie hrobového miesta (tak ako je to uvedené vo VZN č. 8/95 Mesta S.).

Nakoľko prepožičaním hrobového miesta vzniká právo na užívanie miesta na hrob tomu, komu bolo prepožičané, týmto úkonom (prepožičaním) stráca mesto, resp. obec (správa pohrebiska) užívacie právo k hrobovému miestu. Tým je obmedzené jej vlastnícke, resp. užívacie právo k tomuto miestu (pozemku). V prípade, ak by ten, komu bolo hrobové miesto prepožičané, nemal povinnosť platiť odplatu za užívanie hrobového miesta, išlo by na jeho strane o obohatenie bez právneho dôvodu. Navyše, takúto bezodplatnosť by musel zákonodarca v zákone vyslovene uviesť. Bezodplatnosť tohto súkromnoprávneho vzťahu však žiaden predpis neustanovuje. Preto treba vychádzať z toho, že ak bolo niekomu odňaté právo na užívanie pozemku (ius utendi et fruendi k hrobovému miestu), ktoré je jedným z troch vlastníckych oprávnení, vždy mu náleží odplata za stratu tohto práva. Nezáleží pritom, či toto právo bolo odňaté obci alebo inému súkromnoprávnemu subjektu.

Dovolateľ sa nestotožnil s argumentáciou súdov a žalovanej, že prepožičanie je bezodplatný právny úkon, na rozdiel od prenájmu, ktorý je odplatný právny vzťah. Podľa súdu tento rozdiel vyplýva z právnej terminológie, neuviedol však, z akej právnej terminológie čerpal túto vedomosť. Žiaden právny predpis a ani právna teória totiž nikdy nerozlišovala medzi prepožičaním a prenájomom. Ide iba o domnienku prvostupňového i odvolacieho súdu a žalovanej. Hoci sa v právnom jazyku vyskytujú viaceré slová, ktorých slovným základom je slovo „požičať“, iba jeden z takýchto výrazov označuje bezodplatný právny úkon - „výpožička“ podľa Občianskeho zákonníka. Všetky ostatné výrazy obsahujúce slovný základ „požičať“ ako je „pôžička“ podľa Občianskeho zákonníka alebo „Požičiavanie vecí“ podľa Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 04. 1990 predstavovali odplatné právne úkony. Dokonca požičiavanie vecí v zmysle ustanovenia § 257 a nasl. Občianskeho zákonníka (v znení účinnom do 31. 04. 1990) bol výlučne odplatný právny úkon (podľa tohto ustanovenia „Zmluvou o požičaní vecí vznikne občanovi právo vec po dohodnutú dobu užívať a povinnosť zaplatiť organizácii požičovné.“). Z tohto dôvodu je zrejmé, že sa nemožno stotožniť so záverom súdu, že prepožičanie (v ktorom je obsiahnutý slovný základ

„požičat“) je bezodplatný právny úkon. Nakoľko podľa ustanovenia § 18 ods. 1 VPUP prepožičaním vzniká právo na užívanie miesta na hrob tomu, komu bolo prvýkrát prepožičané, prepožičanie treba stotožňovať so súčasným pojmom prenájom hrobového miesta (miesta na hrob). Z tohto dôvodu je dovolateľ toho názoru, že má nárok na platenie odplaty za prenájom (prepožičanie) hrobového miesta, ktorá bola trocha nevhodne nazvaná ako „poplatok“. Z obsahu predmetných dokumentov (VZN, zmluvy) však vyplýva, že nejde o poplatok podľa ZMP, ale o súkromnoprávnu odplatu za prenechanie práva užívať hrobové miesto.

Žalovaná považuje podané dovolanie za neopodstatnené, navrhla aby ho dovolací súd zamietol a súčasne jej priznal náhradu trov do volacieho konania. Z dôvodov, že žalobca nedokázal definovať svoj údajný nárok čo do povahy, titulu, základu a výšky a sekundárne aj z dôvodu neoprávnenosti žalobcu vyberať „cintorínske poplatky“ v období rokov 1998-2002, žalovaná odmieta, že by podaná žaloba mala akýkoľvek vecný základ a vôbec odôvodňovala uplatnenie nároku na náhradu škody žalobcom. Žalobca vyberať cintorínske poplatky od občanov nesmel, preto ani na plnenie (ak by existovalo), ktorého sa od žalovanej domáha, nemá žiaden právny nárok. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že žalobca založil celé svoje dovolanie jedine na skutočnosti, že súdy vec nesprávne právne posúdili z dôvodu, že podľa neho je „prepožičanie miesta na hrob“ odplatné. Podľa názoru žalovanej však takýto dôvod vo svetle existujúcej právnej úpravy (platnej či minulej) nemôže obstáť, najmä s poukázaním na (už zrušený) zákon č. 544/1990 Zb. o miestnych poplatkoch a (neplatnú a neúčinnú) vyhlášku č. 46/1985 Zb. o postupe pri úmrtí a o pohrebníctve.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, a že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je opodstatnené.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa ust. § 237 O. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak je konanie súdu, v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané,

postihnuté niektorou z vád uvedených v predmetnom ustanovení. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p.

O prípady odôvodňujúce prípustnosť podania dovolania, ktoré sú uvedené v ust. § 237 O. s. p., v prejednávanej veci nejde z toho dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi. Súdy oboch stupňov rozhodovali vo veci, ktorá patrí do právomoci súdov, účastníci konania mali spôsobilosť byť účastníkmi tohto konania, v totožnej veci sa právoplatne nerozhodlo a ani v tej istej veci sa prv nezačalo iné konanie, účastníkom konania sa postupom súdu neodňala možnosť konať pred súdom a vec nerozhodoval vylúčený sudca. V prejednávanej veci sa tak neznemožnilo uplatniť procesné práva účastníkom konania, ktoré sú priznané právnym poriadkom na zabezpečenie ich práv a oprávnených záujmov.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenený podľa ods. 1, resp. v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu podľa odseku 3.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd právne významné otázky nevymedzil vo výroku napadnutého rozhodnutia, je potrebné prijať záver, že dovolanie podané žalobcom je prípustné pre všetky právne otázky, na ktorých napadnuté rozhodnutie spočíva.

V posudzovanom prípade odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, vyslovil prípustnosť dovolania, z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, z ktorého dôvodu je dovolanie prípustné.

Pokiaľ ide o hmotnoprávne vady namietnuté v dovolaní podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., dovolací súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), okrem iného aj vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo súd aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

V zmysle čl. 68 Ústavy obce sú oprávnené vo veciach územnej samosprávy vydávať pre územie obce všeobecne záväzné nariadenia, ktoré majú odo dňa účinnosti na území obce všeobecnú záväznosť.

Podľa § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, na plnenie úloh samosprávy obce, alebo ak to ustanovuje zákon, obec vydáva pre územie obce všeobecne záväzné nariadenia (ďalej len „nariadenie“). Nariadenie obce nesmie odporovať ústave ani zákonu. Vo veciach, v ktorých obec plní úlohy štátnej správy, môže vydať nariadenie len na základe splnomocnenia zákona a v jeho medziach; takéto nariadenie nesmie odporovať ani inému všeobecne záväznému právnomu predpisu. Ak nariadenie odporuje ústave alebo zákonu, zruší ho Slovenská národná rada na návrh generálneho prokurátora Slovenskej republiky, vlády Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) alebo z vlastného podnetu. Jeho výkon až do jeho rozhodnutia sa podaním návrhu pozastavuje.

Podľa článku IV - Prenájom miesta všeobecne záväzného nariadenia mesta S. v znení dodatku č. 1/99, č. 2/04 a č. 3/025 a novelizácie č. 9/97 (ďalej len „VZN“) s práva pohrebiska, je povinná prepožičať miesto pre hrob na dobu 10 rokov od prvého uloženia zosnulého. Ak to pomery na pohrebisku umožňujú je správa pohrebiska povinná prepožičať miesto ešte na ďalšiu dobu. Pozostalý po uplynutí 10 rokov môže prenájom obnoviť platbou na ďalšie obdobie, inak sa práva na užívanie hrobového miesta zruší. Prenajíateľ nemá nárok na výber hrobového miesta. Výška cintorínskych poplatkov je určená na 10 rokov:

- prenájom hrobového miesta za: jednohrob 300,- Sk, dvojhrob 600,- Sk, trojhrob 900,-Sk, detský hrob 300,- Sk, urnové miesto 300,- Sk, hrobku 2000,- Sk,

- za každé ďalšie hrobové miesto sa zvyšuje poplatok o 300,- Sk.

Právo na miesto sa preukazuje užívacím právom na hrob alebo potvrdenkou, že bol zaplatený poplatok za prenájom alebo obnovu miesta.

Súd prvého stupňa sa VZN vo svojom rozhodnutí nezaoberal. Odvolací súd skonštatoval, že toto občanom neukladá žiadne povinnosti súvisiace s predmetom sporu a poplatky za hrobové miesta nezriaďuje, ale iba stanovuje ich výšku, preto posudzovanie tohto VZN z hľadiska existencie alebo neexistencie práva žalobcu na výber týchto poplatkov, ktoré zveril do správy žalovanej nebolo potrebné.

Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď výkladom článku IV, VZN dospel k záveru, že z neho nevyplýva povinnosť platiť poplatok za hrobové miesta, ale len jeho výška. Z uvedeného článku IV je však zrejmé, že v ňom použité slová prepožičať a prenajať ako synonymá (o čom svedčí aj to, že názov článku je Prenájom miesta a hneď v jeho prvej vete sa už hovorí o povinnosti prepožičať miesto pre hrob a v druhej o povinnosť obnoviť prenájom na ďalšie obdobie). Zrejmá je aj výška poplatkov a povinnosť platiť tieto poplatky za prenájom/prepožičanie, t. j. užívanie hrobového miesta.

V čase uzavierania mandátnych zmlúv medzi žalobcom a žalovanou bolo uvedené VZN platné a účinné pre územie mesta S.. Súd prvého stupňa ho bez ďalšieho neaplikoval vôbec, odvolací súd ho nepoužil z dôvodu, že povinnosť platiť poplatky za hrobové neukladá ale, že určuje len ich výšku. V zmysle platného a účinného VZN sa však na území mesta S. - správcom pohrebiska (mestom S.) vyberali poplatky za hrobové miesto.

Vzhľadom k tomu, že M. bolo oprávnené a aj povinné uvedený poplatok v stanovených výškach vyberať, bolo aj oprávnené uzavrieť so žalovanou mandátnu zmluvu, v ktorej sa mohla žalovaná zaviazat', že bude pre žalobcu na jeho účet uvedené poplatky vyberať a v stanovených termínoch mu ich odvádzať.

Súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd by mali uvedeným spôsobom postupovať aj v prípade, ak by dospeli k záveru, že VZN je v rozpore so zákonom. Výnimku pripúšťa, len využitie § 109 ods. 1 písm. b/ - prerušenie konania a predloženie veci ústavnému súdu z dôvodu, že všeobecne záväzný predpis (v tomto prípade VZN), ktorý sa týka veci je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou.

Ak by však všeobecné súdy takto nepostupovali a posúdili by nesúlad VZN so zákonom ako predbežnú otázku, s tým že výsledkom takéhoto posúdenia by malo byť neaplikovanie nesúladného VZN, išlo by z ich strany o prekročenie právomoci.

Vzhľadom k tomu, nie je súd prvého stupňa a ani odvolací oprávnený riešiť otázku, či je miestny poplatok alebo nie je v zmysle zákona č. 544/1990 Zb., ale len to, či v zmysle VZN

je žalobca oprávnený takýto poplatok vyberať. Ako už bolo vyššie uvedené, žalobca takéto oprávnenie mal.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalovanou bola v konaní vznesená námietka premlčania. Touto sa však odvolací súd v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia nezaoberal, tým, že nedal odpoveď či uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a to bez toho, že by oprávnený subjekt - žalobca svoje právo vykonal, hoci tak urobiť mal a mohol, a teda v dôsledku tohto nesprávneho právneho posúdenia nebol dostatočne zistený skutkový stav. Súdny musí zákonným spôsobom posúdiť nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 12 155,60 eur, ktorá podľa tvrdení žalobcu vznikla porušením povinností žalovanej vyplývajúcich zo zmlúv uzatvorených medzi účastníkmi konania a teda či boli splnené všetky predpoklady pre priznanie nároku na náhradu škody a samotnú výšku škody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto rozhodnutie odvolacieho súdu a rovnakou vadou postihnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 243b ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243b ods. 3 O. s. p. zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Galanta na ďalšie konanie. V tomto konaní bude rozhodnuté aj o trovách dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave 22. augusta 2013

JUDr. Anna Marková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková